

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 29.

Elleve Session.

26de Møde.

Løvedagen den 28de Januar.

(Forsat.)

F. Nielsen (forst.) Jeg nærer den Mening, at det maa staae til den lovgivende Magt at overdrage særlige Selskaber i Samfundet en særlig Bestyrelse under den fornødne Control, og dette tror jeg ingenlunde kan være umuliggjort ved Grundloven, og heller ikke kun muliggjort paa en saadan Maade, at Forholdene ikke kunne overdrages ordnede, men kun forvirrede. Jeg maa derfor stemme mod den foreslaaede Endring. Naar den ærede 7de Landstingsmand for 2den Kreds (Thalbitzer) udtalte sin Forundring over, at Medlemmer, der have en saadan Mening og allerede tidligere have udtalt en saadan Mening, kunne være komne til den Conclusion at tilraade et Udvalg, da skal jeg for mit Vedkommende give den Oplysning, at det var, fordi man ikke vilde nægte Forslagsstilleren at faae sit Forslag grundigere prøvet ved, at lade det blive gjort til Gjenstand for et Udvalgs Behandling.

Ordføreren: Med Hensyn til den høit ærede Justitsministers Bemærkninger om, at det ikke skulde være correct i den sidste Passus af Indstillingen at bruge det Udtryk: „reglementariske Forskrifter“, naar der tales om at forvandle Lovbestemmelser til Bestemmelser af en anden Natur, saa tror jeg dog ikke, at Saadant er Tilfældet, da det jo tydeligt og klart

fremgaaer, at Hensigten med Forslaget ikke er nogen anden end den at borttage det egentlige Lovpræg fra de Bestemmelser, der hidtil have haft et saadant Præg, og som man agter at overgive til et Selskab. Smidleertid, som det allerede fremgaaer af Betænkningen, har jeg for mit personlige Vedkommende ikke anseet det for aldeles nødvendigt, at der udkommer en Bestemmelse som den, der indeholdes i Slutningen af Indstillingerne; men jeg har anseet det for ønskeligt, fordi jeg ikke kan fravige den Anstuelse, at saavist som det ikke kan siges, at der er noget egentlig Grundlovstridigt i Lovforslaget, som det er forelagt, saa er der ganske vist noget Incorrect, Noget af den Bestaffenhed, at man, naar Noget finder Betænklichkeit derved og dert seer en Form, der let kan misforstaaes i den antydede Retning, da ikke tør siges, at Saadant er grebet ud af Luften og er Noget, der ikke skal tages Hensyn til, naar Hensyn dertil kan tages uden at stade Sagen iøvrigt. Hvad angaaer den første Deel af Fleertallets Forslag, skal jeg dog endnu bemærke, at hvad den ærede 5te Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen) har anført for at godtgjøre, at de af Udvalget foreslaaede Udtryk ikke alene ikke ere bedre, end hvad der findes i Lovudkastet, men at de endogsaa til en vis Grad staae tilbage derfor, netop har bestyrket mig i min Mening om Nødvendigheden af, at der kommer et andet Udtryk ind end det, der findes i Lovforslaget; thi dersom det, som han mener, er saa, at Udtrykket: „indre Forhold“ skal betyde noget Videregaaende, noget Mere end det, der kan lægges ind i Minibretallets Forslag, saa viser dette tydeligere, at